

Rakennerahastojen ohjelmakaudella 2000–2006 vuoristoalueista on 95 % tukikelpoisia joko tavoitteen 1 tai tavoitteen 2 mukaisesti.

Vuoden 2004 helmikuun 18. annetussa kolmannessa taloudellista ja sosiaalista koheesiota koskevassa kertomuksessaan⁽¹⁾, jonka komissio on virallisesti toimittanut parlamentille ja neuvostolle, komissio ehdottaa koheesiopolitiikan uudistusta vuoden 2006 jälkeen. Ehdotuksen mukaan alueellisen koheesiopolitiikan pitäisi tästä lähtien olla erottamaton osa koheesiopolitiikkaa.

Komissio ehdottaa, että luonnonhaitoista kärsivien alueiden erityispiirteet otetaan huomioon uusissa alueohjelmissa. Esimerkiksi yhteisön rahoituksen enimmäismäärää voitaisiin nostaa pysyvästä haitasta kärsivillä alueilla korkeammaksi kuin muilla alueilla.

Komissio esitti joitakin vuoristoalueille tärkeää maaseudun kehittämistä koskevia ehdotuksia tiedonannossaan ”Yhteisen tulevaisuuden rakentaminen – Poliitiikan haasteet ja rahoitusmahdollisuudet laajentuneessa unionissa 2007–2013”⁽²⁾. Siinä komissio ehdottaa yhtä ainoaa välinettä, jolla pyrittäisiin erityisesti parantamaan ympäristöä ja maaseutualueita sekä elämänlaatua vuoristoalueilla.

⁽¹⁾ KOM(2004) 107 lopullinen.

⁽²⁾ KOM(2004) 101 lopullinen.

(2004/C 84 E/0746)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0716/04

**esittäjä(t): Luis Berenguer Fuster (PSE)
ja Anna Terrón i Cusí (PSE) komissiolle**

(10. maaliskuuta 2004)

Aihe: Hälytysignaalit ja radiotaajuudet

Yksityinen turvallisuusala on kasvanut huomattavasti. Turvallisuusalan yritykset kilpailevat joka päivä yhä enemmän hälytysjärjestelmien hinnoilla saadakseen suuremman markkinakiintiön ja unohtavat, että hälyttimet ovat turvallisuusjärjestelmiä, joiden vuoksi taajuuksien häirintä (jamming) lisääntyy tuntuvasti.

Aikooko komissio ryhtyä toimiin alan sääntelemiseksi, jotta nykyinen oikeudellinen tyhjiö täytettäisiin?

Erkki Liikasen komission puolesta antama vastaus

(19. huhtikuuta 2004)

Kuten kysymyksen esittäjä toteaa, yleisölle tarjottavien vartiointipalvelujen markkinat ovat kasvaneet. Palvelut kilpailevat laadulla ja hinnalla.

Komissiolla ei kuitenkaan ole tiedossaan, että palvelujen laadun ja luotettavuuden osalta olisi nykyään niiden käyttämien radiotaajuusalueiden ruuhkautumiseen ja/tai häirintään liittyviä ongelmia.

Asiasta keskusteltiin jäsenvaltioiden kanssa direktiivin 1999/5/EY⁽¹⁾ (radio- ja telepäätelaitedirektiivi) yhteydessä syyskuussa 2000. Tuolloin päätettiin, että ei ollut tarvetta antaa säädöksiä erityisten laitteiden, kuten hälytyslaitteiden, suojaamiseksi vahingolliselta häiriöltä ja turvallisuuspalveluiden käyttömahdollisuuden varmistamiseksi, koska arvioitiin markkinavoimien varmistavan asian.

Komissio aikoo kuitenkin ottaa asian uudelleen esille jäsenvaltioiden kesäkuussa 2004 pidettäväksi aiotussa seuraavassa kokouksessa, jotta voidaan arvioida, olisiko komission harkittava asiaa uudelleen viimeaikaisen kehityksen vuoksi.

Komissio tutkii lisäksi lyhyen kantaman laitteiden, hälytyslaitteet mukaan luettuina, radiotaajuusalueiden käytön ehtojen yhdenmukaistamista EU:ssa. Osa tutkimuksesta koskee sitä, miten voidaan parhaiten ottaa sellaiset laitteet tehokkaasti käyttöön sovittujen teknisten parametrien ja asianmukaisten radiotaajuusalueiden avulla.

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/5/EY, annettu 9 päivänä maaliskuuta 1999, radio- ja telepäätelaitteista ja niiden vaatimustenmukaisuuden vastavuoroisesta tunnustamisesta (EYVL L 91, 7.4.1999).

(2004/C 84 E/0747)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0720/04

esittäjä(t): Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) komissiolle

(10. maaliskuuta 2004)

Aihe: Kauran vientituki

Suomessa viljellään hyvin paljon kauraa. Sitä on viety vientituen turvin muun muassa Kanadaan ja Yhdysvaltoihin. Tällä hetkellä komissio ei ole halukas maksamaan vientitukea, koska EU:n alueella on viljavajasta viime kauden kadon vuoksi. Muun muassa Suomessa katoa ei ollut, joten viljelijöiden laarit ovat täynnä hyvää kauraa.

Koska Keski-Euroopassa ei käytetä kauraa, kauralle ei ole merkittäviä markkinoita Etelä-Euroopassa ja muualla EU:n sisällä, jossa muuten olisi tarvetta viljan tuontiin. Suomen kaurasato makaa tällä hetkellä viljelijöiden laareissa, koska kaura ei liiku viljaa tarvitseville alueille EU:n sisällä, eikä sitä voi oleellisesti heikentyneen vientituen avulla viedä Pohjois-Amerikkaan. Kauraa pitäisi pystyä viemään Pohjois-Amerikkaan, koska siellä sitä käytetään runsain mitoin.

Mihin konkreettisiin toimenpiteisiin komissio aikoo ryhtyä kauran viemiseksi Pohjois-Amerikkaan ja millä aikataululla? Aikooko komissio jatkaa kauran vientituen maksamista ja nostaa sen takaisin entiselle tasolle, jotta vienti Pohjois-Amerikkaan saadaan taas täysimääräisesti käyntiin? Jos aikoo, millä aikataululla? Tällä asialla on kiire.

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(2. huhtikuuta 2004)

Päinvastoin kuin muiden viljojen sadot, EU:n kaurasato kaudella 2003–2004 oli normaali sekä määrän että laadun osalta. Suomessa ja Ruotsissa oli jonkin verran viennin ylijäämää. Viljantuotanto supistui EU:n alueella 209 miljoonasta tonnista 183 miljoonaan tonniin. Ensimmäisen kerran useisiin vuosiin EU:n kokonaistuotanto laski merkittävästi alle yhteisön kulutuksen (noin 190 miljoonaa tonnia). Tämä johti kriittiseen hankintatilanteeseen erityisesti rehuviljan osalta.

Komissio myönsi, että kauran lisäkysyntä yhteisössä on rajallinen, koska kauran käyttömahdollisuudet tavanomaisissa eläinten rehuseoksissa ovat rajalliset. Näin ollen komissio käynnisti 15. lokakuuta 2003 kauran vientiä koskevan tarjouskilpailun, joka mahdollisti tuetun viennin kauran sadonkorjuun alusta lähtien. Komissio on 12. maaliskuuta 2004 myöntänyt vientitukea mennessä yhteensä 247 840 tonnille. Määrä vastaa suurinta osaa kyseisen markkinointivuoden aikaisesta kauran ylijäämästä.